

## GDE SU, ŠTA RADE...

◆ Nekada se kao mlada doktorka iz "Variole vere" uvukla narodu pod kožu, uostalom kao i to sjajno ostvarenje, da bi se potom, vešto izbegavajući zamke popularnosti, trajno opredelila za teatar; danas je neprestano između Podgorice i Beograda, pažljivo bira šta radi i u tome uživa.

PIŠE:  
Dafina Dostanik

Glumicu Varju Đukić pamtim još kao mladu doktorku u filmu "Variola vera", posle kojeg je njena karijera krenula uzlaznom linijom. Pošto se, nekoliko godina kasnije, posvetila najvažnijoj ženskoj ulozi - materinstvu, usledio je povratak na scenu. Mada živi i najviše radi u Podgorici, s nekoliko predstava pojavila se i pred beogradskom publikom.

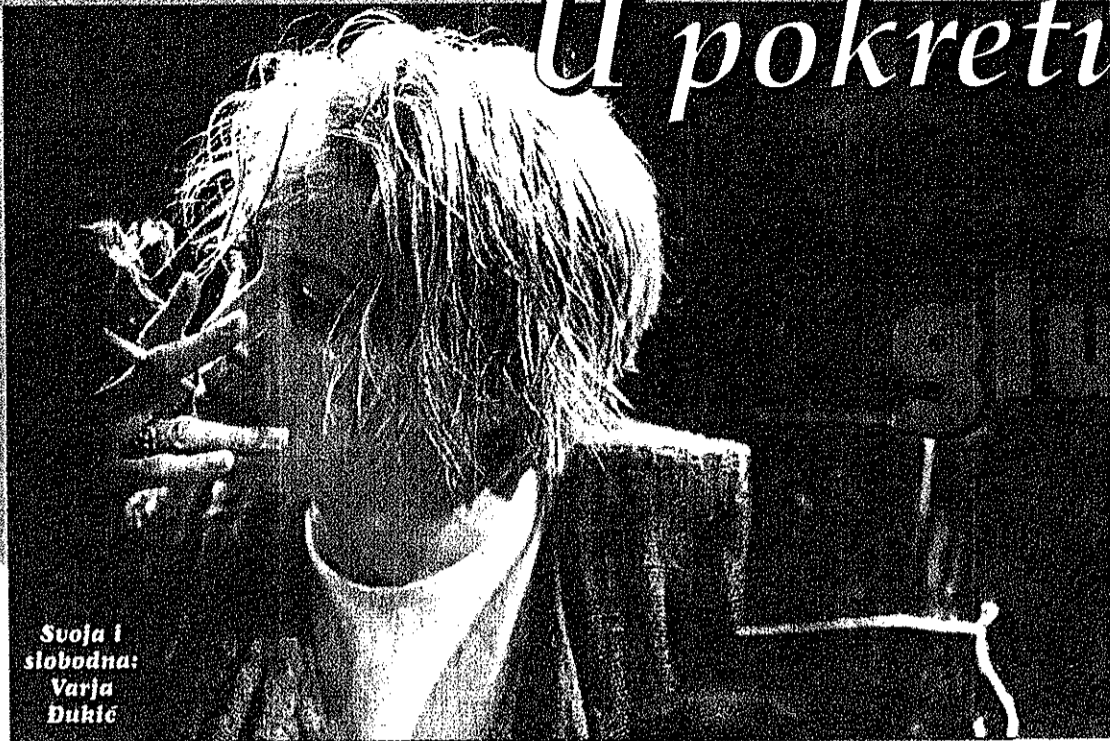
- Dok sam živela u Beogradu zvali su me da radim u Crnoj Gori, a kad sam postala član Crnogorskog narodnog pozorišta učestali su pozivi iz Srbije. Za glumce je najvažnije da rade i da su u stalnom pokretu - kaže na početku razgovora Varja Đukić i dodaje da ne može baš svaki umetnik da bude sjajan u različitim poslovima. - Nekome odgovara komedija, drugome drama, trećem mjuzikl... Kad se ima na umu i sadašnji skučen glumački prostor, dobra podela uloga je pola posla. Kod nas umetnika najviše određuje jezik, jer nemamo razvijen teatar pokreta, plesa, muzike...

Uz to, kaže, u vreme "razdruživanja" nekadašnje države izvršile su se i velike polarizacije.

- To je još više ograničilo glumce jer im je smanjilo mogućnost izbora pojedinih scenskih ili filmskih ostvarenja. Pa, pošto je ova Jugoslavija teritorijalno veoma sužena, meni razdaljina ne predstavlja nikakav problem.

## Vatreno krštenje

- Za snimanje mog prvog filma "Variola vera" vezuju me brojne uspomene. Na drugoj godini glume stala sam pred kameru i zaigrala lik doktorke koja je po godinama bila starija od mene. Dosta sam se pomučila sa mikrofonom i teško mi je pao tonski zapis. Sećam se da sam u jednoj sceni sa starijim kolegom Bogdanom Đikićem uporno izgovarala tekst i vrištala, kako je scenario zahtevao, ali da pored sve buke i larmе koja je bila svuda oko mene, nisam čula sopstveni glas. Nelačunost je činilo da se ponekad osećam neprijatno na snimanju. Ipak, taj film Gorana Markovića je pobrao veliki uspehi i publika ga se i danas rado seća. Nedavno sam u Beogradu o tom filmu razgovarala sa jednim taksistom i potpuno se slažem s njegovom ocenom da je reč o sjajnom ostvarenju...



Svoja i slobodna:  
Varja Đukić

Mada je "prve korake" načinila pred filmskim i TV kamerama, pre svega je pozorišna glumica. Ističe da je oduvek uživala u teatru, nalazila u njemu posebno zadovoljstvo. S velikom ljubavlju je izlazila pred publiku i uspešno izbegavala zamke popularnosti. Možda i iz straha...

- Sceni se potpuno dajem, ali ipak ostajem svoja i slobodna. Verovatno je to bio jedan od razloga što sam se tako malo interesovala i kretala u krugovima iz kojih su se regrutovali filmski glumci. Uz to, iz Beograda sam odsustvovala punih pet godina, ali i sad mi se čini da je to bilo ispravno.

Trenutno u Podgorici igra u predstavama "Parti tajm" (deo trilogije "Rekvijem za 20. vek"), "Princeza Ksenija" i "Nora", koja se izvodi i na sceni "Bojan Stupica", a do nedavno je bila i Anda u komadu "Banović Strahinja". Malo, u odnosu na neke kolege koji se uporedo pojavljuju i u petnaestak komada.

- Slažem se da to nije dovoljno, ali nije ni premalo, s obzirom na moj kontinuitet u pozorištu. Predstave "Nora" i "Parti Tajm" sam radila odmah po rođenju mog drugog sina, pa sam tako nadoknabila ono vreme kad sam bila odsutna iz teatra. Na kraju, u ovoj Jugoslaviji je ionako malo predstava, a ja pristajem

da igram samo u onim, koje smatram kvalitetnim i u kojima sam više strukovno motivisana.

O svojim počecima ova 39-godišnja umetnica, pomalo sa nostalgijom, priča:

## Lepe uspomene

- Porosna sam sto sam kao asistent profesor Vladimira Jevtovića predavala generacijama talentovanih studenata, među kojima su Sergej Trifunović, Vojin Četković, Nela Mihajlović, Natasa Ninković, Nebojša Mijolović, Natasa Solak... Mada sam prestala sa pedagoškim radom, jer sam se preselila u Crnu Goru, rado se sećam dana kad sam predavala glumu i nadam se da sam kao asistent studentima ostala u lepo uspomenu.

Rođena sam u Zagrebu, osnovnu i srednju školu završila u Podgorici, a studije glume u Beogradu. SFRJ mi je bila otadžbina do rata i na neki način taj prostor je još uvek moj, više nego svi drugi kojima nisam uspevala da se prilagodim. Rano sam uvidela da sam za glumu predodređena - prvenstveno kroz ples, koji je najdirektniji oblik tele-

## VARJA ĐUKIĆ

## U pokretu sam, znači umim

zorište gde sam zaigrala u "Klaustrofobičnoj komediji" i "Revizoru". Potom sam se vratila u Beograd i u Salonu JDP tumačila likove u predstavama: "Žak ili pokornost", "Na letovanju", "Madioničar"...

Nikad se nije oprobala u komediji jer je procenila da za to nema dara, ali to ne znači da je neki namćor, naprotiv... Voli da gleda dobre komedije, one koje su na ivici groteske. O partnerima sa kojima je igrala Varja je puna hvale. Izdvaja pokojnog Stojana Dečermića, koji joj je u prvom trenutku na sceni pružio svu podršku i hrabrio je u njenim počecima. Sa Svetozarem Cvetkovićem je igrala u "Banović Strahinja" i TV drami "Tesla" i mada kod njih postoje glumačke razlike, drago joj je što je osoba u koju ima izuzetno poverenje i sa kojim se idealno dopunjuje na sceni. Ne zaboravlja da pomene ni podgoričkog glumca starije generacije Čedu Vukovića, sa kojim je nastupala u "Klaustrofobičnoj komediji".

Kao i svi glumci i ona je s početka čitala svaku kritiku i dugo čuvala onu prvu, tako nije bila baš povoljna, ali kako godine prolaze to čini sve ređe. Slaže se da su pozorišni kritičari važni, ali da moraju da budu odgovorniji, što nije slučaj u Crnoj Gori.

- Poslednjih godina tim poslom se bave uglavnom ljudi koji nemaju dovoljno informacija ni znanja o teatru, već su završili književnost, što je ipak neadekvatna struka za davanje tačnih procena o nekoj predstavi, režiji, glumi i svemu onom što uz to ide.

Privatno je izuzetno povučena osoba, koja se trudi da svaki slobodni trenutak provede u krugu najdražih.

- Suprug Milorad Popović i ja podižemo troje dece: mog sina Mihajla (15), njegovu kći Rozanu (8) i zajedničkog Jakova, koji ima godinu i po dana. Po mnogo čemu smo dinamična porodica, ali ponekad uspeš da odvojim i vreme samo za sebe, kad se povučem u neku svoju malu bazu, pročitam ponešto i pronadem mrvicu odmora. U Podgorici mi mnogo nedostaju knjižare u kojima bih se osamila i pronasla nešto za svoju dušu. Međutim, tamo je prelepa priroda, pa kad god smo u mogućnosti odemo porodično na izlet. Za sada sam sigurna da se Mihajlo neće opredeliti za glumu jer ga ona ne interesuje. Možda će Rozana ili Jakov birati između glume i književnosti, pošto mi je suprug pisac, a možda izaberu i nešto treće...



Uvek na putu. U "Nori" uživaju i Podgoričani i Beogradani